DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 1 oktober 2009 *

I mål C-141/08 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 3 april 2008,

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, Foshan (Kina), företrätt av J.-F. Bellis, avocat, och G. Vallera, barrister,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av J.-P. Hix, i egenskap av ombud, biträdd av E. McGovern, barrister, befullmäktigad av B. O'Connor, solicitor,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: franska.

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av H. van Vliet, T. Scharf och K. Talabér-Ritz, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Vale Mill (Rochdale) Ltd, Rochdale (Förenade kungariket),

Pirola SpA, Mapello (Italien),

Colombo New Scal SpA, Rovagnate (Italien),

företrädda av G. Berrisch och G. Wolf, Rechtsanwälte,

Republiken Italien, företrädd av R. Adam, i egenskap av ombud, biträdd av W. Ferrante, avvocato dello Stato, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna M. Ilešič (referent), A. Tizzano, A. Borg Barthet och E. Levits,

generaladvokat: E. Sharpston,
justitiesekreterare: handläggaren R. Şereş,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 mars 2009,

och efter att den 14 maj 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 29 januari 2008 i mål T-206/07, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mot rådet (REG 2008, s. II-1) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade förstainstansrätten klagandens talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 452/2007 av den 23 april 2007 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av strykbrädor med ursprung i Folkrepubliken Kina och Ukraina samt om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstull som införts på

sådan import (EUT L 109, s. 12) (nedan kallad den omtvistade förordningen), i den del som det införs en antidumpningstull på import av strykbrädor som tillverkas av klaganden.

Tillämpliga bestämmelser

2 I syfte att avgöra om dumpning föreligger föreskrivs i artikel 2.1–2.6 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 2117/2005 av den 21 december 2005 (EUT L 340, s. 17) (nedan kallad grundförordningen), allmänna metodregler för att fastställa beloppet för det så kallade ”normalvärdet”.

3 I artikel 2.7 a i grundförordningen anges en specialregel avseende metoden för att fastställa normalvärdet för import från länder som inte har marknadsekonomi.

4 Enligt artikel 2.7 b i grundförordningen är dock de allmänna reglerna i artikel 2.1–2.6 tillämpliga för vissa länder, däribland Folkrepubliken Kina, om det på grundval av ansökningar från en eller flera tillverkare som omfattas av undersökningen visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna.

5 De kriterier och förfaranden som ska tillämpas för att fastställa om så är fallet anges i artikel 2.7 c i grundförordningen. Bestämmelsen har följande lydelse:

”c) Ett krav enligt [artikel 2.7] punkt b måste göras skriftligen och innehålla tillräcklig bevisning att tillverkarna är verksamma under marknadsmässiga förhållanden, det vill säga om

— …

— företagen har en enda uppsättning räkenskaper som är föremål för en självständig revision i överensstämmelse med internationella redovisningsnormer och som tillämpas för alla ändamål,

…

Beslut om tillverkare uppfyller ovan nämnda kriterier skall fattas inom tre månader efter det att undersökningen har inletts, efter särskilt samråd med rådgivande kommittén och efter det att gemenskapsindustrin har givits möjlighet att yttra sig. Detta beslut skall förbli gällande under h[e]la undersökningen.”

6 Artikel 20 i grundförordningen har rubriken ”Utlämnande av uppgifter”. I artikel 20.2 föreskrivs att parter får begära att slutligen få ta del av de viktigaste omständigheterna

och övervägandena på grundval av vilka man avser att rekommendera att slutgiltiga åtgärder införs. Artikel 20.4 och 20.5 har följande lydelse:

”4. Ett slutligt utlämnande av uppgifter skall ske skriftligen. Det skall ske så snart som möjligt … och normalt sett senast en månad innan ett slutgiltigt beslut fattas eller innan kommissionen lämnar förslag till slutliga åtgärder enligt artikel 9. … Utlämnande av uppgifter skall inte inverka på något beslut som kommissionen eller rådet därefter kan komma att fatta, men om ett sådant beslut fattas på grundval av andra omständigheter eller överväganden skall dessa utlämnas snarast möjligt.

5. De uppgifter som lämnas efter ett slutligt utlämnande av uppgifter skall endast beaktas om de inkommer inom en period som i varje enskilt fall skall fastställas av kommissionen och som skall vara minst 10 dagar med beaktande av hur brådskande ärendet är.”

Bakgrund till tvisten

7 Klaganden är ett företag med säte i Foshan (Kina), som tillverkar och exporterar strykbrädor, särskilt till Europeiska unionen.

8 Sedan kommissionen hade mottagit klagomål från bolagen Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA och Colombo New Scal SpA (nedan kallade de intervenerande bolagen), offentliggjorde kommissionen den 4 februari 2006 ett tillkännagivande om inledande av ett antidumpningsförfarande beträffande import av strykbrädor med ursprung i Folkrepubliken Kina och Ukraina (EUT C 29, s. 2).

9 Den 23 februari 2006 lämnade klaganden i enlighet med artikel 2.7 b i grundförordningen in en ansökan om att beviljas status som företag som verkar i en marknadsekonomi (nedan kallad marknadsekonomisk status). I juni 2006 genomförde kommissionen kontroller för att avgöra huruvida klaganden kunde beviljas marknadsekonomisk status och för att fastställa normalvärdet för de aktuella varorna på den kinesiska marknaden. Kontrollerna genomfördes vid klagandens och ett närstående företags huvudkontor.

10 Genom en skrivelse av den 11 augusti 2006 underrättade kommissionen klaganden om att denne inte ansågs uppfylla kriteriet i artikel 2.7 c första stycket andra strecksatsen i grundförordningen och därför inte kunde beviljas marknadsekonomisk status. Enligt kommissionen uppfyllde nämligen klagandens bokföring och revisionsberättelser inte kraven enligt internationella redovisningsnormer (International Accounting Standards, nedan kallade IAS-standarderna). Genom en skrivelse av den 15 september 2006 besvarade kommissionen klagandens synpunkter härpå och underrättade denna om sitt beslut att inte bevilja företaget marknadsekonomisk status.

11 Den 30 oktober 2006 antog kommissionen förordning (EG) nr 1620/2006 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av strykbrädor med ursprung i Folkrepubliken Kina och Ukraina (EUT L 300, s. 13) (nedan kallad förordningen om preliminär tull). Genom denna förordning bekräftas avslaget på klagandens ansökan om att beviljas marknadsekonomisk status och fastställs en preliminär tull på 18,1 procent på import av strykbrädor som tillverkas av klaganden.

12 Den 1 december 2006 respektive den 18 januari 2007 inkom klaganden med synpunkter på förordningen om preliminär tull inklusive frågan om fastställelse av marknadsekonomisk status. Klaganden yttrade sig även muntligen vid ett möte i kommissionens lokaler den 19 januari 2007. Senare lämnade klaganden in officiella statistikuppgifter till kommissionen rörande den månatliga importen av stålprodukter från Kina under åren 2004 och 2005.

13 Genom en skrivelse av den 20 februari 2007 sände kommissionen en handling med allmänna slutliga uppgifter och en handling med särskilda slutliga uppgifter till klaganden (nedan gemensamt kallade handlingar med slutliga uppgifter av den 20 februari 2007). I den förstnämnda handlingen angav kommissionen att den avsåg att bevilja klaganden marknadsekonomisk status och följaktligen sänka den slutgiltiga dumpningsmarginalen till 0 procent då ansökan, mot bakgrund av nya uppgifter och förklaringar, var trovärdig och berättigad.

14 Kommissionen ansåg dels att de brister i företagets bokföring som påpekats i samband med de preliminära åtgärderna inte hade någon betydande inverkan på det ekonomiska resultatet enligt bokföringen, dels att den ofullständiga bokföringen för det första inte innebar något problem avseende uppgifterna om exportförsäljningen, eftersom kommissionen redan hade granskat deras tillförlitlighet och godtagit dem, och för det andra inte var avgörande när det gäller försäljningen på hemmamarknaden, eftersom den inte var tillräckligt omfattande för att vara representativ. Kommissionen angav att under dessa omständigheter ska normalvärdet fastställas på grundval av produktionskostnaderna och att kostnaden för stål är en viktig del av dessa kostnader. Kommissionen ansåg att de officiella kinesiska statistikuppgifterna om stålimporten som lagts fram under det administrativa förfarandet bekräftade att företagets bokföring var tillförlitlig när det gäller kostnaderna för stål och att normalvärdet således kunde beräknas på grundval av det konstruerade värdet i Kina.

15 De intervenerande bolag som låg bakom att antidumpningsförfarandet inleddes inkom genom en skrivelse av den 2 mars 2007 med sina synpunkter på handlingen med allmänna slutliga uppgifter av den 20 februari 2007. De gjorde gällande dels att klaganden inte uppfyllde kriteriet i artikel 2.7 c första stycket andra strecksatsen i grundförordningen, dels att sista meningen i artikel 2.7 c i grundförordningen under alla omständigheter utgör hinder för att en gemenskapsinstitution under ett pågående förfarande ändrar ett beslut om marknadsekonomisk status.

16 Den 6 mars 2007 granskade den rådgivande kommitté som inrättats i enlighet med artikel 15 i grundförordningen (nedan kallad den rådgivande kommittén) det

arbetsdokument som kommissionen hade överlämnat till kommittén den 20 februari 2007. Flera ledamöter av den rådgivande kommittén invände mot att klaganden hade beviljats marknadsekonomisk status.

17 Genom fax av den 23 mars 2007 sände kommissionen en reviderad handling med allmänna slutliga uppgifter och en reviderad handling med särskilda uppgifter till klaganden (nedan gemensamt kallade handlingar med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007), i vilka det angavs att kommissionen hade ändrat sin ståndpunkt av den 20 februari 2007 om att bevilja klaganden marknadsekonomisk status. Kommissionen ansåg bland annat att klagandens system med kvittning av inkomster och utgifter och summarisk inskrivning av försäljningstransaktionerna i bokföringen, vilket strider mot periodiseringsprincipen, utgjorde ett åsidosättande av IAS-standarderna som var oförenligt med kraven i artikel 2.7 c i grundförordningen.

18 Samma dag överlämnade kommissionen även ett reviderat slutligt arbetsdokument till ledamöterna i den rådgivande kommittén för samråd. Dokumentet godkändes av den rådgivande kommittén den 27 mars 2007 efter ett skriftligt förfarande.

19 Den 29 mars 2007 överlämnade kommissionen ett förslag till rådet på slutgiltiga åtgärder som grundade sig på handlingen med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007.

20 Den frist inom vilken klaganden kunde inkomma med synpunkter på handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007 fastställdes till den 29 mars 2007. På begäran av klaganden förlängde kommissionen fristen till den 2 april 2007.

21 Den 2 april 2007 inkom klaganden med synpunkter på nämnda handlingar. Klaganden invände mot kommissionens slutsats att företaget inte uppfyller villkoren för att beviljas marknadsekonomisk status och begärde att kommissionen inte skulle godta de intervenerande bolagens åsikt att kommissionen enligt sista meningen i artikel 2.7 c i grundförordningen inte får ändra sitt ursprungliga beslut att inte bevilja företaget denna status.

22 Kommissionen svarade genom en skrivelse av den 4 april 2007, i vilken den bekräftade sin slutsats att villkoren för att beviljas marknadsekonomisk status inte var uppfyllda. Kommissionen påpekade även att det enligt rättspraxis som avser bedömning av ansökningar om marknadsekonomisk status inte är tillåtet att göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter.

23 Genom en skrivelse av den 5 april 2007 begärde klaganden att kommissionen skulle lägga fram ett förslag om slutliga åtgärder för rådet på grundval av handlingen med allmänna slutliga uppgifter av den 20 februari 2007, eftersom slutsatsen om marknadsekonomisk status enligt klagandens åsikt grundade sig på en felaktig rättstillämpning.

24 Den 23 april 2007 antog rådet den omtvistade förordningen. Genom denna förordning infördes en slutgiltig antidumpningstull på 18,1 procent på import av strykbrädor som tillverkas av klaganden.

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

25 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 juni 2007, väckte klaganden talan om ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen i den del som det införs en antidumpningstull på import av strykbrädor som tillverkas av klaganden.

Samma dag ingav klaganden en begäran om skyndsam handläggning, vilken förstainstansrätten beviljade. Under förfarandet vid förstainstansrätten intervenerade kommissionen, de intervenerande bolagen och Republiken Italien till stöd för rådets yrkanden.

26 Genom den överklagade domen ogillade förstainstansrätten klagandens talan. Till stöd för talan hade klaganden åberopat två grunder, nämligen felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 2.7 c i grundförordningen samt åsidosättande av rätten till försvar och av artikel 20.5 i grundförordningen.

27 Till stöd för den första grunden gjorde klaganden gällande att den enda förklaring som har tillhandahållits för att motivera den plötsliga ändringen av kommissionens ståndpunkt om beviljande av marknadsekonomisk status återfinns i skrivelsen av den 4 april 2007, i vilken kommissionen påstår att det enligt rättspraxis som avser bedömning av ansökningar om beviljande av sådan status inte är tillåtet att göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter. Artikel 2.7 c i grundförordningen, såsom den tolkats i förstainstansrättens dom av den 14 november 2006 i mål T-138/02, Nanjing Metalink mot rådet (REG 2006, s. II-4347), utesluter på intet sätt att kommissionen, under sådana omständigheter som dem som är aktuella i förevarande fall, ändrar sin inledande ståndpunkt. Kommissionens tolkning av framför allt den sista meningen i bestämmelsen strider dessutom mot principen om god förvaltningssed. Förslaget med slutliga åtgärder grundar sig följaktligen på ett åsidosättande av nämnda bestämmelse, vilket även utgör ett fel i den omtvistade förordningen.

28 I sin prövning av den första grunden granskade förstainstansrätten i punkterna 42–50 i den överklagade domen huruvida kommissionen hade ändrat förslaget i handlingen med slutliga uppgifter av den 20 februari 2007 med motiveringen att det inte är tillåtet för den att göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter. Förstainstansrätten fann härvid att det av den omtvistade förordningen, i synnerhet skälen 12–14 däri, framgick att vägran att ändra det beslut om marknadsekonomisk status som antagits genom förordningen om preliminär tull inte motiverades av att sista meningen i artikel 2.7 c i grundförordningen utgör hinder för en ny bedömning av oförändrade

omständigheter, utan av att klagandens bokföring var oförenlig med IAS-standarderna och att det inte hade framkommit några nya uppgifter som skulle kunna påverka denna bedömning.

29 Förstainstansrätten påpekade därefter att det inte heller i handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007 angavs att skälet till vägran att bevilja marknadsekonomisk status skulle ha varit att kommissionen inte får göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter.

30 Förstainstansrätten konstaterade slutligen att den enda handling i vilken kommissionen anger att det enligt rättspraxis om beslut om marknadsekonomisk status inte är tillåtet att göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter är kommissionens skrivelse av den 4 april 2007. I punkt 49 i den överklagade domen fann förstainstansrätten dock att det framgår av skrivelsen i dess helhet att kommissionens påpekande att det är omöjligt att göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter är av underordnad betydelse, eftersom kommissionen grundade sin vägran att föreslå att företaget skulle beviljas marknadsekonomisk status på en bedömning av huruvida klaganden uppfyller tillämpliga materiella villkor.

31 I punkt 50 i den överklagade domen slog förstainstansrätten fast att klagandens påstående att kommissionen, i förevarande fall, grundade sig på att det inte är tillåtet att göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter var ogrundat. Eftersom talan således inte kunde bifallas såvitt avsåg den första grunden, fann förstainstansrätten det inte var relevant att gå in på tolkningen av artikel 2.7 c sista meningen i grundförordningen och domen i det ovannämnda målet Nanjing Metalink mot rådet.

32 Förstainstansrätten tillade i punkt 54 i den överklagade domen att den omständigheten att det i motiveringen till den angripna förordningen inte anges på vilket sätt slutsatserna i handlingen med slutliga allmänna uppgifter av den 20 februari 2007 är ogrundade, och det förhållandet, under antagande att detta har fastställts, att kommissionen har underlåtit att tillhandahålla en förklaring till detta i sig inte innebär att den omtvistade förordningen är rättsstridig.

33 Talan ogillades i punkterna 63–76 i den överklagade domen såvitt avser den andra grunden beträffande åsidosättande av rätten till försvar och av artikel 20.5 i grundförordningen. Klaganden gjorde gällande att ett sådant åsidosättande följde av att kommissionen tillställt rådet ett förslag om slutliga åtgärder som grundade sig på handlingen med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007, knappt sex dagar efter det att klaganden hade delgetts handlingen, utan att invänta att den frist om tio dagar som föreskrivs i artikel 20.5 i grundförordningen skulle löpa ut, och fyra dagar innan den frist som kommissionen hade gett klaganden för att inkomma med synpunkter hade löpt ut.

34 Förstainstansrätten fastställde först i punkterna 63–70 i den överklagade domen att kommissionen härigenom faktiskt hade åsidosatt artikel 20.5 i grundförordningen. Rätten slog vidare fast att kommissionen inte får överlämna förslaget om slutgiltiga åtgärder till rådet före utgången av den frist på tio dagar som föreskrivs i nämnda bestämmelse. Enligt förstainstansrätten är denna bedömning nödvändig med hänsyn till ordalydelsen i artikel 20.4 i grundförordningen och nödvändigheten av att tolka artikel 20.4 och 20.5 på ett sammanhängande sätt samt för att säkerställa att eventuella synpunkter från de berörda parterna faktiskt beaktas av kommissionen. Den omständigheten att rådet redan underrättats om ett förslag om slutliga åtgärder kan i sig påverka de slutsatser som kan komma att dras av dessa synpunkter.

35 I detta sammanhang konstaterade förstainstansrätten dessutom att kommissionen var skyldig att underrätta de berörda parterna om sin nya ståndpunkt, vilken anges i handlingarna med reviderade slutliga allmänna uppgifter av den 23 mars 2007. Förstainstansrätten påpekade härvid att det i artikel 20.4 i grundförordningen uttryckligen hänvisas till ”andra omständigheter eller överväganden” och att denna artikel således inte stöder den åsikt som kommissionen försvarade under förhandlingen, nämligen att det inte är nödvändigt att underrätta de berörda parterna när det endast görs en ändrad bedömning av oförändrade faktiska omständigheter.

36 Förstainstansrätten slog emellertid fast i punkterna 71–76 i den överklagade domen att åsidosättandet av artikel 20.5 i grundförordningen inte påverkat innehållet i den omtvistade förordningen och således inte heller klagandens rätt till försvar. Denna oegentlighet innebar således inte att den omtvistade förordningen var rättsstridig och

skulle ogiltigförklaras. Åsidosättandet hade endast kunnat leda till en ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen om det hade funnits en möjlighet att det administrativa förfarandet, på grund av denna oegentlighet, hade kunnat leda till ett annat resultat och på så vis på ett konkret sätt hade påverkat klagandens rätt till försvar.

37 När det gäller beslutet om marknadsekonomisk status framgår det inte av handlingarna i målet att handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007 innehöll nya faktiska omständigheter som inte tidigare hade meddelats klaganden. Förstainstansrätten påpekade att genom dessa handlingar underrättade kommissionen endast klaganden om sin avsikt att ändra sin tidigare ståndpunkt och således vidmakthålla sitt ursprungliga beslut av den 15 september 2006, vilket hade genomförts i förordningen om preliminär tull. Klaganden hade emellertid redan under ett tidigare skede av det administrativa förfarandet getts möjlighet att inkomma med synpunkter på den inställning som ånyo kom till uttryck i dessa handlingar.

38 När det gäller klagandens synpunkter i skrivelsen av den 2 april 2007 om tillämpningen av den sista meningen i artikel 2.7 c i grundförordningen och om domen i det ovannämnda målet Nanjing Metalink mot rådet, fann förstainstansrätten i punkt 75 i den överklagade domen att dessa under alla förhållanden inte hade inverkat på innehållet i förordningen, eftersom vägran att bevilja marknadsekonomisk status grundade sig på tillämpning av materiella villkor, såsom det redan konstaterats inom ramen för den första grunden.

Prövning av överklagandet

39 Klaganden har yrkat att domstolen ska bifalla yrkandena inför förstainstansrätten, det vill säga ogiltigförklara den omtvistade förordningen i den del den är tillämplig på klaganden.

40 Rådet, de intervenerande bolagen och Republiken Italien har yrkat att överklagandet ska ogillas. Kommissionen har yrkat att domstolen ska avvisa överklagandet alternativt ogilla det.

41 Till stöd för sitt överklagande har klaganden åberopat två grunder. Som första grund har det gjorts gällande att förstainstansrätten, till följd av en uppenbar missuppfattning av handlingarna i målet, gjorde en felaktig bedömning av vikten av diskussionen avseende tolkningen av artikel 2.7 c i grundförordningen. Den andra grunden avser en felaktig slutsats beträffande verkan av att artikel 20.5 i förordningen har åsidosatts.

Prövning av den första grunden

Parternas argument

42 Genom den första grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten inte prövat den första grunden för ogiltigförklaring, utan tillbakavisat denna med stöd av ett konstaterande som uppenbart strider mot handlingarna i målet, nämligen att diskussionen om tillämpningen av artikel 2.7 c i grundförordningen och om punkt 44 i domen i det ovannämnda målet Nanjing Metalink mot rådet saknade relevans i förevarande mål.

43 Den första delen av denna grund avser att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning då det framgår av handlingarna i målet, i synnerhet av rådets och Republiken Italiens yttrande, att den fastställda omständigheten är materiellt oriktig.

44 Rådet har nämligen självt medgett att det var just på grund av att kommissionen ansåg att de nödvändiga villkoren för att ändra den ursprungliga ståndpunkten, såsom dessa har återgetts i domen i det ovannämnda målet Nanjing Metalink mot rådet, inte var uppfyllda som den ändrade sin ståndpunkt. Även Republiken Italien har bekräftat att frågan om tolkningen av den sista meningen i artikel 2.7 c i grundförordningen mot bakgrund av domen i det ovannämnda målet Nanjing Metalink mot rådet verkligen haft en avgörande betydelse för kommissionens beslut att föreslå slutliga åtgärder som grundar sig på dess ursprungliga ståndpunkt. Mot bakgrund härav och då det inte föreligger några nya faktiska omständigheter i handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007, något som även förstainstansrätten påpekat i punkt 72 i den överklagade domen, är förstainstansrättens slutsats att frågan är av ”underordnad betydelse” uppenbart felaktig.

45 Genom den andra delgrunden har klaganden gjort gällande att det följaktligen var fel av förstainstansrätten att inte pröva frågan.

46 Rådet anser att den första grunden för överklagandet, på grund av dess selektiva karaktär, inte kan kasta några tvivel över förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna. Klagandens kritik beaktar således inte samtliga omständigheter i målet och underlåter framför allt att hänvisa till de tre texter som förstainstansrätten utgått ifrån. Rådets svaromål under förfarandet vid förstainstansrätten innehåller för övrigt inte någon bevisning. Rådet har vidare bestritt att tolkningen av artikel 2.7 c i grundförordningen har haft stor betydelse i förevarande fall, eftersom all tolkning lett till samma resultat. Frågan huruvida tolkningen haft stor betydelse gör det inte under några omständigheter möjligt att sluta sig till att kommissionen godtagit argumentet att den var skyldig att inte ändra sitt ursprungliga beslut.

47 Kommissionen ställer sig frågan hur pass stort bevisvärde rådets och Republiken Italiens yttrande har i detta sammanhang då de är utomstående och därmed inte i rätt ställning för att bedöma kommissionens skäl att åter inta sin ursprungliga ståndpunkt.

Dessa yttranden styrker inte på något sätt att förstainstansrätten missuppfattat bevisningen. Då kommissionen beslutade att återgå till sin ursprungliga ståndpunkt beaktade den nämligen de nya omständigheter som klaganden anfört men kom mot bakgrund av samtliga reaktioner tagna tillsammans fram till att företaget, trots dessa omständigheter, inte kunde beviljas marknadsekonomisk status på grund av de stora bristerna i dess bokföring. Förslaget om slutliga åtgärder grundade sig inte på ett förbud att ändra det ursprungliga beslutet att inte bevilja företaget någon sådan status, utan på slutsatsen att klaganden inte uppfyllde tillämpliga materiella villkor. Kommissionen har gjort gällande att den skulle ha ändrat sitt ursprungliga beslut om den hade varit övertygad om att klaganden anfört nya omständigheter som motiverade att det beviljades sådan status.

48 Republiken Italien har anfört att förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning då den kom fram till att det inte förelåg några nya omständigheter eller handlingar som motiverade att kommissionen ändrade sitt ursprungliga beslut om huruvida företaget skulle beviljas marknadsekonomisk status. Kommissionen grundade således inte sin slutsats, som ledde till att det ursprungliga beslutet fastställdes, endast på förbudet att ändra uppfattning, utan även på den tyngre vägande omständigheten att de allvarliga oegentligheter som hade konstaterats inte kunde utplånas av ny bevisning. I kommissionens skrivelse av den 4 april 2007 redogörs det utförligt för skälen till att denna institution fastställde sitt ursprungliga beslut. Den omständigheten att de villkor som undantagsvis gör det möjligt för kommissionen att ändra sin ståndpunkt om huruvida ett företag ska beviljas marknadsekonomisk status i förevarande fall inte är uppfyllda utgör endast ett sådant skäl.

49 De intervenerande bolagen anser att det är uppenbart att det saknas stöd för den första grunden då klaganden inte visat att förstainstansrätten har missuppfattat den framlagda bevisningen. Klaganden har framför allt inte kunnat vederlägga förstainstansrättens fördjupade analys av relevanta handlingar, vilket är tillräckligt för att inte godta den första grunden. Varken rådets eller Republiken Italiens yttranden inför förstainstansrätten eller punkt 72 i den överklagade domen, som klaganden har hänvisat till, utgör för övrigt stöd för klagandens slutsatser. De intervenerande bolagen har vidare hävdat att den tolkning av domen i det ovannämnda målet Nanjing Metalink mot rådet som klaganden förordat är felaktig.

Domstolens bedömning

50 Genom den första grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt kom fram till att det saknades anledning att avgöra frågan om tolkningen av sista meningen i artikel 2.7 c i grundförordningen. Grunden vilar på påståendet att förstainstansrätten missuppfattade handlingarna i målet då den kom fram till att kommissionen, i förevarande mål, inte grundade sig på förbudet att göra en förnyad bedömning av oförändrade omständigheter och att diskussionen runt denna fråga följaktligen saknar relevans.

51 Domstolen konstaterar att förstainstansrätten i detta avseende grundat sig på skälen 12–14 i den omtvistade förordningen, på handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007 och på kommissionens skrivelse av den 4 april 2007.

52 Vad gäller den omtvistade förordningen och handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007 påpekade förstainstansrätten i punkterna 43–45 i den överklagade domen att det inte följer av dessa handlingar att kommissionens beslut att föreslå att klaganden inte beviljas marknadsekonomisk status motiverades av förbudet mot att göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter. Förstainstansrätten påpekade därvid bland annat att vägran att bevilja sådan status enligt dokumenten motiverades av att klagandens bokföring var oförenlig med IAS-standarderna och således grundade sig på ett materiellt kriterium. Klaganden har inte ifrågasatt dessa konstateranden.

53 Vad avser kommissionens skrivelse av den 4 april 2007, så konstaterade förstainstansrätten i punkterna 46 och 47 i den överklagade domen att skrivelsen hänvisar till förstainstansrättens rättspraxis om förbud mot att göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter. I punkt 48 i den överklagade domen påpekade rätten emellertid att kommissionen i sin skrivelse grundade sin vägran att bevilja marknads-

ekonomisk status på dels att klagandens bokföring inte iakttog IAS-standarderna, dels att uppgifterna om priset på stål inte föranledde någon ny bedömning av de brister som konstaterats i bokföringen.

54 Klaganden har inte bestritt dessa konstateranden men ifrågasätter den bedömning som förstainstansrätten gjorde på grundval av dessa, i punkt 49 i den överklagade domen. I denna punkt fastslogs det att det framgår av skrivelsen i dess helhet att kommissionens påpekande, att det är omöjligt att göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter, var av underordnad betydelse, eftersom kommissionen grundade sin vägran att föreslå att företaget skulle beviljas marknadsekonomisk status på en bedömning av huruvida klaganden uppfyllde tillämpliga materiella villkor.

55 Klaganden har härigenom bett domstolen att ersätta förstainstansrättens bedömning med sin egen.

56 Enligt domstolens fasta rättspraxis är förstainstansrätten emellertid dels ensam behörig att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter. Bedömningen av de faktiska omständigheterna är därför inte, utom i det fall då uppgifterna har missuppfattats, en rättsfråga som i sig är underställd domstolens kontroll (se dom av den 11 februari 1999 i mål C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-769, punkt 29, av den 15 juni 2000 i mål C-237/98 P, Dorsch Consult mot rådet och kommissionen, REG 2000, s. I-4549, punkt 35, och av den 23 april 2009 i mål C-425/07 P, AEPI mot kommissionen, REG 2009, s. I-3205, punkt 44).

57 I den mån klaganden har åberopat en missuppfattning av kommissionens skrivelse av den 4 april 2007, finner domstolen att förstainstansrätten inte kan klandras för att ha missuppfattat dess innehåll. Även om skrivelsen kan tolkas på så sätt som klaganden

föreslagit är det, såsom generaladvokaten påpekade i punkterna 77 och 78 i sitt förslag till avgörande, inte den enda tolkning som kan göras av texten.

58 Domstolen kan heller inte godta klagandens åsikt att den enda möjliga förklaringen till kommissionens ändrade ståndpunkt är att institutionen låtit sig övertygas av den argumentation som utvecklats av de intervenerande bolagen och vissa medlemsstater i antidumpingkommittén. Dessa hade gjort gällande att artikel 2.7 c sista meningen i grundförordningen inte gav kommissionen möjlighet att ändra sitt ursprungliga beslut att inte bevilja klaganden marknadsekonomisk status.

59 Såsom förstainstansrätten konstaterade i punkt 14 i den överklagade domen grundade de intervenerande bolagen sina yttranden över handlingen med allmänna slutliga uppgifter av den 20 februari 2007, vilka gjordes i en skrivelse av den 2 mars 2007, i synnerhet på argumentet att klaganden inte uppfyller det materiella villkoret i artikel 2.7 c första stycket andra strecksatsen i grundförordningen.

60 Det framgår nämligen av nämnda skrivelse att de intervenerande bolagen framför allt har åberopat att detta villkor ska tolkas strikt och att det är irrelevant för bedömningen härav om bristerna i klagandens bokföring, som klaganden inte bestritt och som utgör ett åsidosättande av IAS-standarderna i flera avseenden, verkligen påverkat resultatet i bokföringen. Vidare har de intervenerande bolagen gjort gällande att klagandens förklaring i detta avseende i varje fall är felaktig och att kommissionen inte lämnat någon förklaring till att den godtar dem. Slutligen saknar beviset för priset på kinesisk stålimport enligt samma bolag relevans för frågan huruvida klagandens bokföring uppfyllde IAS-standarderna, då klaganden, under alla omständigheter, huvudsakligen använde uteslutande inhemskt stål.

61 I sin interventionsinlaga till förstainstansrätten förklarade kommissionen att den fortsatt sin utredning till följd av de intervenerande bolagens yttrande och den tvekan som vissa medlemsstater uttryckt inför idén att bevilja klaganden marknadsekonomisk status med stöd av de sifferuppgifter som klaganden inkommit med beträffande priset på stål som importerats från Kina. Mot bakgrund av dessa reaktioner kom kommissionen fram till att dessa sifferuppgifter, med hänsyn till de brister som konstaterats i klagandens bokföring, inte kunde anses styrka att villkoret i artikel 2.7 c första stycket andra strecksatsen i grundförordningen var uppfyllt och att det därför var ofrånkomligt att neka klaganden sådan status. Kommissionen underströk vidare att den inte på något sätt ansåg sig tvungen att föreslå rådet några åtgärder som kommissionen visste var felaktiga och att den inte heller ansåg att domen i det ovannämnda målet Nanjing Metalink mot rådet kunde uppfattas så, att det ställdes krav på en sådan restriktion.

62 Under dessa omständigheter kunde förstainstansrätten utifrån handlingarna i målet, i motsats till vad klaganden föreslagit, slå fast att ändringen av kommissionens ståndpunkt mellan å ena sidan handlingarna med slutliga uppgifter av den 20 februari 2007 och å andra sidan handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007 inte motiverades av förbudet att ändra det inledande beslutet att inte bevilja klaganden nämnda status, utan av skäl hänförliga till tolkningen av det materiella villkor som föreskrivs i artikel 2.7 c första stycket andra strecksatsen i grundförordningen.

63 Denna slutsats ändras heller inte av klagandens argument att innehållet i rådets och Republiken Italiens yttrande i första instans visar att den ändrade ståndpunkten motiverades av förbudet att ändra det ursprungliga beslutet. Även om de uttalanden som det hänvisats till skulle anses utgöra ”bevisning”, påvisas inte desto mindre motsatsen till vad klaganden menar följer av nämnda yttranden av andra handlingar i målet, i synnerhet av kommissionens interventionsinlaga inför förstainstansrätten, såsom generaladvokaten påpekade i punkterna 79 och 80 i sitt förslag till avgörande. Eftersom rådets och Republiken Italiens yttrande inte har något absolut bevisvärde och förstainstansrätten måste göra en allmän bedömning av samtliga omständigheter

i målet kan denna inte klandras för att ha missuppfattat omständigheterna då den i sak godtog den förklaring som kommissionen själv gett till sin ändrade ståndpunkt i stället för den som påstås ha framförts av parter som står utanför kommissionens interna beslutsförfarande.

64 Förstainstansrätten kan följaktligen inte klandras för att ha missuppfattat handlingarna i målet då den slog fast att det saknas stöd för klagandens påstående att kommissionen i förevarande mål grundade sig på ett förbud att göra en förnyad bedömning av oförändrade omständigheter.

65 Överklagandet kan därför inte vinna bifall på den första grunden.

Prövning av den andra grunden

Parternas argument

66 Genom den andra grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt kom fram till att åsidosättandet av företagets rätt till försvar, som rätten konstaterat, inte kunde leda till ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen då det administrativa förfarandet inte under några omständigheter hade kunnat leda till ett annat resultat. Då frågan om tolkningen av artikel 2.7 c i grundförordningen inte var av underordnad, utan av grundläggande, betydelse innebar åsidosättandet att klaganden

berövades möjligheten att visa kommissionen att dess tolkning var felaktig och att kommissionen var i sin fulla rätt att föreslå rådet slutliga åtgärder på grundval av slutsatserna i handlingarna med slutliga uppgifter av den 20 februari 2007. Klagandens situation påverkades således konkret då företaget berövades möjligheten att det administrativa förfarandet hade kunnat leda till ett helt annat resultat.

67 Rådet, med stöd av kommissionen, de intervenerande bolagen och Republiken Italien delar förstainstansrättens slutsats att ett åsidosättande av artikel 20.5 i grundförordningen inte skulle leda till att den omtvistade förordningen ogiltigförklarades, eftersom klagandens rätt till försvar i förevarande fall inte hade åsidosatts.

68 Enligt dessa parter vilar den andra grunden på felaktiga antaganden, bland annat det att klaganden hade kunnat anföra nya argument som hade kunnat få kommissionen att ändra uppfattning, att kommissionens beslut att återgå till sin ursprungliga ståndpunkt motiverades av förbudet att ändra densamma och att förstainstansrätten konstaterade att klagandens rätt till försvar hade åsidosatts. Kommissionen anser därför att den andra grunden inte kan upptas till prövning eller att den saknar verkan. De intervenerande bolagen har anfört att det är uppenbart att grunden inte kan upptas till prövning eller vinna framgång. De har härvid vidare åberopat att klaganden inte visat vad i den överklagade domen som kritiseras och inte på ett tydligt sätt har preciserat vilken felaktig rättstillämpning som den klandrar förstainstansrätten för.

69 Rådet, kommissionen och, i andra hand, de intervenerande bolagen har emellertid bestritt förstainstansrättens tolkning av artikel 20.4 och 20.5 i grundförordningen, som innebär att denna förordning under alla omständigheter föreskriver en tidsfrist om tio dagar för att yttra sig när kommissionen grundar sitt beslut på andra omständigheter och överväganden än dem som nämns i de slutliga uppgifterna. En sådan tolkning följer i synnerhet inte av ordalydelsen i artikel 20.4 i grundförordningen, är oproportionerlig och innebär avsevärda praktiska svårigheter för kommissionen i förhållande till de formella frister som föreskrivs häri.

70 Kommissionen har bland annat gjort gällande att handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007 i sak utgör ett ”utlämnande” i den mening som avses i artikel 20.4 i grundförordningen och inte ett ”slutligt utlämnande” i den mening som avses i artikel 20.5, vilket innebär att den frist som föreskrivs i artikel 20 inte är tillämplig.

71 Rådet har vidare anfört att allmänna bestämmelser om rätten till försvar är fortsatt tillämpliga oavsett hur artikel 20.5 i grundförordningen ska tolkas och att den frist som föreskrivs enligt dessa regler är beroende av omständigheterna i målet. En frist om tio dagar från den dag då kommissionen delger andra omständigheter och överväganden än dem som nämns i de slutliga uppgifterna är emellertid inte alltid nödvändig för att garantera att rätten till försvar iakttas.

Domstolens bedömning

72 Den andra grunden för överklagandet riktas mot förstainstansrättens slutsats i punkt 76 i den överklagade domen. I denna punkt fastslås att åsidosättandet av artikel 20.5 i grundförordningen inte har påverkat innehållet i den angripna förordningen och således inte heller klagandens rätt till försvar.

73 Domstolen konstaterar inledningsvis att till skillnad från vad framför allt rådet och kommissionen har gjort gällande gjorde förstainstansrätten inte någon felaktig rättstillämpning då den i punkt 70 i den överklagade domen fastställde att kommissionen faktiskt åsidosatte artikel 20.5 i grundförordningen då den överlämnade förslaget om slutliga åtgärder till rådet endast sex dagar efter det att den hade tillställt klaganden handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007, det vill säga innan den frist om tio dagar som föreskrivs i bestämmelsen hade löpt ut.

74 Domstolen delar därför förstainstansrättens bedömning att kommissionen var skyldig i förevarande fall att informera klaganden om sin nya ståndpunkt, såsom denna framläggs i handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007, och att kommissionen var skyldig att iaktta fristen i artikel 20.5 i grundförordningen då den överlämnade dessa handlingar.

75 Till skillnad från vad kommissionen och rådet synes hävda så anser domstolen inte att frågan uppstår, i förevarande fall, om även alla mindre anpassningar av slutliga uppgifter ska anses utgöra ”uppgifter” enligt denna bestämmelse och den föreskrivna fristen därmed ska iakttas.

76 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att det i förevarande fall inte rör sig om någon sådan mindre anpassning, utan om en grundläggande ändring av kommissionens ställningstagande mellan delgivningen av handlingarna med slutliga uppgifter av den 20 februari 2007 och delgivningen av handlingarna av den 23 mars samma år. Ändringen hade långtgående konsekvenser för klaganden och innebar bland annat förslag på en slutgiltig antidumpningstull på 18,1 procent i stället för 0 procent, vilket förutsågs i de första slutliga uppgifterna.

77 Domstolen delar vidare förstainstansrättens slutsats att för det fall artikel 20.5 är tillämplig får kommissionen inte tillställa rådet sitt slutliga förslag innan den frist som föreskrivs i bestämmelsen har löpt ut.

78 Denna tolkning följer inte enbart av det systematiska sammanhang som bestämmelsen ingår i, utan är, såsom förstainstansrätten betonat, även en nödvändighet för att garantera att berörda parters eventuella yttranden beaktas på ett effektivt sätt och utan förutfattade meningar. Själva den omständigheten att rådet redan tillställts ett förslag om slutliga åtgärder kan nämligen i sig påverka de slutsatser som kan komma att dras av yttrandet.

79 Institutionernas eventuella svårigheter att iaktta de frister som föreskrivs i grundförordningen får inte leda till att de frister som föreskrivs i förordningen för att iaktta de berörda företagens rätt till försvar åsidosätts. Tvärtom ankommer det på institutionerna och i synnerhet på kommissionen att beakta de krav i fristhänseende som följer enligt nämnda förordning samtidigt som företagens rätt till försvar iakttas.

80 Domstolen noterar att kommissionen även själv föreskrivit en frist om tio dagar för klaganden, som den inte kan bryta mot utan att åsidosätta principen om god förvaltningssed.

81 När det gäller klagandens argument till stöd för den andra grunden delar domstolen förstainstansrättens slutsats i punkt 71 i den överklagade domen. I denna punkt fastslogs att den omständigheten att den frist om tio dagar som föreskrivs i artikel 20.5 i grundförordningen inte har iakttagits endast kan föranleda ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen om det finns en möjlighet att det administrativa förfarandet på grund av denna oegentlighet hade kunnat leda till ett annat resultat och att klagandens rätt till försvar således verkligen har påverkats (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 10 juli 1980 i mål 30/78, Distillers Company mot kommissionen, REG 1980, s. 2229, punkt 26, av den 21 mars 1990 i mål C-142/87, Belgien mot kommissionen, kallat ”Tubemeuse”, REG 1990, s. I-959, punkt 48, svensk specialutgåva, volym 10, s. 369, och av den 2 oktober 2003 i mål C-194/99 P, Thyssen Stahl mot kommissionen, REG 2003, s. I-10821, punkt 31).

82 Klaganden har emellertid även hävdat att förstainstansrätten gjort en felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av denna rättspraxis. Domstolen ska därför pröva om förstainstansrätten på grundval av skälen i punkterna 72–75 i den överklagade domen kunde nå slutsatsen att klagandens rätt till försvar inte hade åsidosatts i förevarande fall.

83 Det följer av fast rättspraxis att iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som inleds mot en person, och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot, utgör en grundläggande gemenskapsrättslig princip som ska säkerställas även

i avsaknad av reglering av förfarandet i fråga. Denna princip innebär ett krav på att de personer till vilka ett beslut som på ett påtagligt sätt påverkar deras intressen riktar sig ska ges tillfälle att framföra sina synpunkter (se bland annat dom av den 24 oktober 1996, i mål C-32/95 P, kommissionen mot Lisrestal m.fl., REG 1996, s. I-5373, punkt 21, av den 21 september 2000 i mål C-462/98 P, Mediocurso mot kommissionen, REG 2000, s. I-7183, punkt 36, och av den 9 juni 2005 i mål C-287/02, Spanien mot kommissionen, REG 2005, s. I-5093, punkt 37).

84 I sin skrivelse av den 2 april 2007, varigenom klaganden yttrade sig om handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007, framförde klaganden, såsom följer av förstainstansrättens konstateranden, argument om såväl frågan huruvida företaget uppfyller det materiella villkoret i artikel 2.7 c första stycket andra strecksatsen i grundförordningen som den huruvida kommissionen är juridiskt bunden, med hänsyn till artikel 2.7 c sista meningen, av sitt ursprungliga beslut att inte bevilja klaganden marknadsekonomisk status.

85 Det är vidare utrett att trots att nämnda skrivelse delgavs kommissionen inom den frist som föreskrivs i artikel 20.5 i grundförordningen hade kommissionen inte kännedom om skrivelsens innehåll vid den tidpunkt då den översände förslaget om slutliga åtgärder till rådet, på grund av att denna frist inte hade iakttagits.

86 Vad för det första gäller argumenten i nämnda skrivelse om det materiella villkoret i artikel 2.7 c första stycket andra strecksatsen i grundförordningen fann förstainstansrätten i punkterna 72–74 i den överklagade domen att de inte påverkade innehållet i den omtvistade förordningen av tre skäl.

87 För det första framgår det inte av handlingarna i målet att handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007 innehöll några nya faktiska omständigheter som inte bringats till klagandens kännedom. Vidare hade klaganden beretts tillfälle vid ett tidigare tillfälle under det administrativa förfarandet att ta ställning till den ståndpunkt som ånyo framförts i handlingarna. Slutligen framgår det inte av skrivelsen av den 2 april 2007 att klaganden åberopat nya argument som svar på kommissionens ställningstagande.

88 Domstolen konstaterar att dessa skäl inte i sig är tillräckliga för att utesluta möjligheten att det administrativa förfarandet hade kunnat leda till ett annat resultat om kommissionen hade haft kännedom om skrivelsen av den 2 april 2007 innan den översände sitt förslag om slutliga åtgärder till rådet.

89 Kommissionen förklarade, såsom påpekats i punkt 61 i denna dom, själv i sin interventionsinlaga till förstainstansrätten att det var först till följd av de intervenerande bolagens och vissa medlemsstaters yttranden som den ändrade sitt beslut att bevilja klaganden marknadsekonomisk status, i enlighet med vad den hade kommit fram till i handlingarna med slutliga uppgifter av den 20 februari 2007.

90 Det får därför anses utrett att kommissionen inte ändrade beslutet av skäl som redan låg till grund för dess ursprungliga beslut att inte bevilja klaganden sådan status, utan mot bakgrund av de argument som de intervenerande bolagen och vissa medlemsstater framfört. Det är likaså utrett att dessa argument bland annat avsåg styrka att de yttranden och handlingar som klaganden inkommit med inte borde ha lett kommissionen till att ändra sitt ursprungliga beslut att inte bevilja sådan status.

91 Under dessa omständigheter kan det inte med stöd av skälen i punkterna 72–74 i den överklagade domen påstås att klagandens rätt till försvar inte åsidosattes av den omständigheten att klaganden inte gavs tillfälle att yttra sig om de frågeställningar som dessa argument gav upphov till och i synnerhet frågan huruvida klaganden, trots vissa brister i dess bokföring, kunde beviljas marknadsekonomisk status på grundval av de sifferuppgifter beträffande priset på stål som importerats till Kina som företaget hade lämnat under det administrativa förfarandet.

92 Med hänsyn till hur förfarandet förlöpt och att kommissionen vid två tillfällen redan ändrat sin ståndpunkt på grund av yttranden som berörda parter tillställt den kan det inte heller uteslutas att kommissionen skulle ha ändrat ståndpunkt ytterligare en gång till följd av de argument klaganden framförde i sin skrivelse av den 2 april 2007. Dessa argument avsåg enligt vad som konstaterats i punkt 74 i den överklagade domen vilken vikt som skulle tillskrivas de oegentligheter som konstaterats i bokföringen och vilka slutsatser som skulle dras av uppgifterna om priset på importerat stål.

93 Det ska härvid betonas att iakttagande av rätten till försvar är av grundläggande vikt i förfaranden som det i förevarande mål (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 juni 1991 i mål C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mot rådet, REG 1991, s. I-3187, punkterna 15–17, och, analogt, av den 21 september 2006 i mål C-113/04 P, Technische Unie mot kommissionen, REG 2006, s. I-8831, punkt 55).

94 Det ska vidare erinras om att det följer av domstolens rättspraxis att det inte kan krävas av klaganden att den visar att kommissionens beslut skulle ha haft ett annat innehåll, utan endast att ett sådant antagande inte är helt uteslutet, då klaganden hade kunnat förbereda ett bättre försvar om förfarandefelet inte hade begåtts (se domen i det ovannämnda målet Thyssen Stahl mot kommissionen, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

95 Vad för det andra gäller de argument som klaganden åberopade i samma skrivelse av den 2 april 2007, om huruvida kommissionen är juridiskt bunden, med hänsyn till artikel 2.7 c sista meningen i grundförordningen, av sitt ursprungliga beslut att inte bevilja klaganden marknadsekonomisk status, fann förstainstansrätten i punkt 75 i den överklagade domen att dessa argument inte under några omständigheter hade kunnat inverka på innehållet i den omtvistade förordningen, eftersom vägran att bevilja marknadsekonomisk status grundade sig på en tillämpning av de materiella villkoren.

96 Enbart det faktum att kommissionen grundat sig på det materiella villkoret i artikel 2.7 c första stycket andra strecksatsen i grundförordningen för att inte bevilja sådan status i handlingarna med reviderade slutliga uppgifter av den 23 mars 2007 är inte tillräckligt för att eliminera möjligheten att argumenten beträffande tolkningen av den sista meningen i artikel 2.7 c – argument som klaganden haft tillfälle att åberopa för första gången i nämnda skrivelse – skulle ha kunnat påverka innehållet i förslaget om slutliga åtgärder.

97 I den mån det, såsom påpekats i punkt 92 i förevarande dom, inte kan uteslutas att kommissionen skulle ha ändrat sin ståndpunkt ytterligare en gång till följd av synpunkter om det materiella villkor som klaganden framfört i sin skrivelse av den 2 april 2007, är frågan huruvida denna institution hade kunnat ändra sitt ursprungliga beslut ytterligare oavsett lydelsen i den sista meningen i artikel 2.7 c i grundförordningen av avgörande betydelse.

98 Även om kommissionen slutligen var övertygad om att klaganden uppfyllde det materiella villkoret hade den endast möjlighet att bevilja företaget marknadsekonomisk status för det fall den varit övertygad om att kommissionen, till skillnad från vad vissa medlemsstater och de intervenerande bolagen gjorde gällande, inte var juridiskt bunden av sitt ursprungliga beslut att bevilja sådan status.

99 I motsats till vad förstainstansrätten slog fast i punkt 75 i den överklagade domen försvagas inte frågans relevans av vad som konstateras i punkterna 48 och 49 i samma dom, nämligen att kommissionens påpekande i skrivelsen av den 4 april 2007 om den påstådda omöjligheten av att göra en ny bedömning av oförändrade omständigheter endast var av underordnad betydelse.

100 Denna slutsats gjorde det förvisso möjligt, såsom förstainstansrätten själv fann i punkt 50 i den överklagade domen, att tillbakavisa den första grunden för talan, som grundade sig på antagandet att kommissionen återgått till sitt ursprungliga beslut att inte bevilja sådan status med motiveringen att kommissionen var förbjuden att ändra ståndpunkt.

101 Nämnda slutsats var däremot inte tillräcklig för att inom ramen för prövningen av den andra grunden visa att klagandens rätt till försvar inte hade påverkats av åsidosättandet av artikel 20.5 i grundförordningen.

102 Den omständigheten att kommissionen hade tillställt rådet ett förslag om slutliga åtgärder innan den mottog klagandens synpunkter i skrivelsen av den 2 april 2007 kan, såsom påpekats i punkt 78 i denna dom, påverka de slutsatser som kommissionen ännu hade kunnat dra av yttrandet. Om kommissionen hade haft kännedom om dessa synpunkter innan den framställde sitt förslag till slutliga åtgärder hade dess handlingsutrymme varit större vid bedömningen av synpunkterna och kommissionen hade kunnat nå andra slutsatser, inbegripet vad gäller frågan huruvida det var tillåtet för kommissionen att ändra sitt ursprungliga beslut att inte bevilja klaganden marknadsekonomisk status.

103 Under dessa omständigheter finner domstolen att förstainstansrätten inte kunde begränsa sig, såsom den gjort i punkt 75 i den överklagade domen, till att endast hänvisa till punkterna 48 och 49 i densamma och således till innehållet i kommissionens

skrivelse av den 4 april 2007. Eftersom skrivelsen avfattades först sedan kommissionen översänt sitt förslag med slutliga åtgärder till rådet och således efter det att kommissionen hade åsidosatt artikel 20.5 i grundförordningen, skulle förstainstansrätten ha prövat om innehållet i förslaget och i skrivelsen hade kunnat vara annorlunda om bestämmelsen inte hade åsidosatts.

104 Av samtliga ovanstående överväganden följer att förstainstansrätten inte med stöd av punkterna 72–75 i den överklagade domen kunde utesluta att kommissionens åsidosättande av artikel 20.5 i grundförordningen var av sådan art att det kunde påverka innehållet i den omtvistade förordningen och följaktligen klagandens rätt till försvar. Eftersom förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning ska överklagandet vinna bifall på den andra grunden.

105 Den överklagade domen ska följaktligen upphävas i den del förstainstansrätten fastställer att klagandens rätt till försvar inte påverkades genom åsidosättandet av artikel 20.5 i grundförordningen.

Talan vid förstainstansrätten

106 När en dom av förstainstansrätten upphävs kan domstolen enligt artikel 61 första stycket andra meningen i domstolens stadga själv slutligt avgöra ärendet, om detta är färdigt för avgörande. Så är fallet i förevarande fall.

107 Den omständigheten att den frist som föreskrivs i artikel 20.5 i grundförordningen inte har iakttagits kan, såsom påpekats i punkt 81 i förevarande dom, emellertid endast föranleda ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen om det finns en möjlighet att det administrativa förfarandet på grund av denna oegentlighet hade kunnat leda till ett annat resultat och att klagandens rätt till försvar således verkligen har påverkats.

108 Domstolen ska därför undersöka om denna möjlighet kan uteslutas i förevarande mål.

109 Så skulle kunna vara fallet även om kommissionen, för det fall den låtit sig övertygas av skrivelsen av den 2 april 2007 att klaganden uppfyllde det materiella villkoret i artikel 2.7 c första stycket andra strecksatsen i grundförordningen, hade varit förhindrad att ändra sitt ursprungliga beslut att inte bevilja klaganden marknadsekonomisk status enligt artikel 2.7 c sista meningen.

110 I artikel 2.7 c i grundförordningen föreskrivs i de två sista meningarna att om tillverkaren uppfyller ovan nämnda kriterier ska fattas inom tre månader efter det att undersökningen har inletts och att beslutet ska förbli gällande under hela undersökningen.

111 Denna bestämmelse kan mot bakgrund av legalitetsprincipen och principen om god förvaltningssed inte tolkas på ett sätt som tvingar kommissionen att föreslå rådet slutliga åtgärder som vidmakthåller ett fel som begåtts vid den inledande bedömningen av de materiella villkoren till förfång för det berörda företaget.

112 Om kommissionen under utredningens gång blir varse att ett företag, tvärtemot vad den ursprungligen bedömt, uppfyller de villkor som föreskrivs i artikel 2.7 c första stycket i grundförordningen, åligger det den således att dra lämpliga slutsatser härav och samtidigt se till att de processuella skyddsreglerna i grundförordningen iakttas.

113 Härav följer att kommissionen hade kunnat ändra sin ståndpunkt till följd av klagandens skrivelse av den 2 april 2007.

114 Eftersom det således inte kan uteslutas att kommissionen skulle ha föreslagit rådet slutliga åtgärder som hade varit mer gynnsamma för klaganden om den hade känt till innehållet i skrivelsen och att rådet, i sådant fall, skulle ha följt förslaget, finner domstolen att klagandens rätt till försvar konkret påverkades av att fristen om tio dagar som föreskrivs i artikel 20.5 i grundförordningen inte iakttogs. På grund av att denna frist inte iakttogs tog kommissionen inte del av innehållet i rätt tid.

115 Den omtvistade förordningen ska därför ogiltigförklaras i den del som det införs en antidumpningstull på import av strykbrädor som tillverkas av klaganden.

Rättegångskostnader

116 Enligt artikel 122 i rättegångsreglerna[*] ska domstolen, när överklagandet bifalls och domstolen själv avgör tvisten, besluta om rättegångskostnaderna. [* I artikel 122 i den svenska versionen av domstolens rättegångsregler föreskrivs endast följande: ”När överklagandet avvisas eller slutlig dom avkunnas, skall domstolen besluta om rättegångskostnaderna.” Jämför även artikel 148 i den svenska versionen av förstainstansrättens rättegångsregler. Övers. anm.]

117 Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, som enligt artikel 118 i dessa regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Klaganden har yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet har tappat målet ska det förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanser.

118 Enligt artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i dessa regler också ska tillämpas i mål om överklagande, ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. I enlighet med denna bestämmelse ska Republiken Italien och kommissionen förpliktas att bära sina rättegångskostnader. Domstolen kan med stöd av artikel 69.4 tredje stycket besluta att även andra intervenienter än en stat eller en institution ska bära sina rättegångskostnader. I enlighet med denna bestämmelse ska de intervenerande bolagen förpliktas att bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 29 januari 2008 i mål T-206/07, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mot rådet, upphävs i den del förstainstansrätten fastställer att Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd:s rätt till försvar inte påverkades av åsidosättandet av artikel 20.5 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen.

2) Rådets förordning (EG) nr 452/2007 av den 23 april 2007 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av strykbrädor med ursprung i Folkrepubliken Kina och Ukraina samt om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstull som införts på sådan import ogiltigförklaras i den del den innebär att det införs en antidumpningstull på import av strykbrädor som tillverkas av Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd.

3) Europeiska unionens råd ska ersätta rättegångskostnaderna i båda instanser.

4) Europeiska gemenskapernas kommission, Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA, Colombo New Scal SpA och Republiken Italien ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter